

Duh

Zorica Latcu

Prin noapte Domnul m-a chemat. Si lin
Urcam spre culmi, pasind pe cer senin.
Pe urma mea se asterneau uitari
Adanci ca nesfarsitul unei mari.
Comoara cu belsug de mangaieri,
In calea mea se deschideau taceri.
Ci eu pluteam, plin inca de pamant.
Ce greu, ce greu era sa-mi iau avant!
Incet, chemarea sfanta mi-a deschis
Prin noapte, larga parte de vis.
In juru-mi stelele clipira moi
Si-am inteles atunci ca suntem doi.
Trecea prin bezna mersul nostru mut.
Ce greu, ce greu ma deslipeam de lut!
Ce-a fost apoi, eu n-as putea sa spui,
Dar am vazut in umbra fata Lui.
Si cum a fost nicicand eu n-am sa stiu,
Simteam ca arde-n mine focul viu.
Vedeam, aleasa-n tainice lumini,
O frunte alba din chenar de spini.
O clipa, flacarile m-au durut...
Ardea pe mine haina mea de lut.
Iubirea palpai si, dreapt-apoi,
Crescu foc linistit de rug din noi.
Nu mai simteam nici bucurii, nici dor,
Urcam acum usor, tot mai usor...
Paseam spre culmi, pe partea de vis
Si-n urma mea, uitarea s-a inchis.
Pe drum tot mai adanc, tot mai inalt,
M-a dus mereu Iubirea Celuilalt.
In noaptea asta, Domnul m-a chemat;
Pe culmi, fiinta mea s-a destramat,
Simteam ca nu mai vreau, ca nu mai pot,
Si amandoi eram un singur tot.